

Dilinin Ucuna Birikir Sözcükler

– Rana İslam D · 21 Ağustos 2012

Hani olur ya:

Söylemek istersin...

Dilinin ucuna birikir sözcükler...

"Tamam" dersin, yakaladığın bu Â'n'a değer...

"Konuş Yürek!.."

Yutkunursun...

Dünya durmuştur sanki birden... Yemyeşil manzara seni dinlemek için ansızın kesilir lâl...

Kulaklarında çınlar; "Duymak İsteddiğin'den" az evvel duyduğun "o müthiş" suâl!

"İşte şimdi, işte şimdi..." der, içinde hiç susturamadığın sesin.

"İşte şimdi, soruyu sorana hayallerinin en ışıltılı rengini sızdır yüreklice; bu ân yalnızca senin...

Sana, yüreğinden soru sorana; sözcüklerinin ve benliğinin "hayatlarında" hiç olmadıkları kadar herkesten ve her şeyden sıyrılmış bütün çıplaklıklarıyla ve alabildiğine özgür cevap ver..." Cevap ver, cevap ver, cevap ver... Kuşlar mavi gökyüzünde birer fener gibi asılmış; kanatlarını çırpmadan sana bakıyor ve içtenlikle susmuş...

İrmak, akmayı bu cevap için durdurmuş; ama senin cevabından sonraki billur ve berrak akışına hasret "şimdi"yle damgalanmış sevinciyle, yeni baştan ve taptaze durulmuş...

Ağaçların hepsi senin dudaklarından sızacak "o özgün, bereketli ve taptaze hayalin" rengine duydukları, asırlık özlemle yüzlerini senin yüzüne döndürmüş... -Cevap ver artık, ömrünce özlediğin ve az önce süzülerek kulağına çarpan o en değerli soruna-

Ve bu, "yüreğinin hep bildiği; sessizlikle, daima koruduğu" soruyu, sana sorabildiği için,"şimdi" hayatının en anlamlısı olan "O'na"... cevap ver ki, yazık olmasın "yürekli hayal"i bekleyen şu doyumsuz manzaraya cevap ver ki, bir ân da canlanıversin yıllarca bu ân'ı bekleyen her varlık

ve yan yana duran iki yürek; birlikte atışla, "bir"leşen akışla bulsun "varlık"...

cevap ver ki, var oluşun içine soru da, soruyu soran da; cevap da, cevabın arzusuyla yanan da girsin... ve elbette;

var olsun, aynı sıcaklık ve aynı akışla birleşen eller de... Fakat hâlâ susuyorsun ve hâlâ yutkunuyorsun; hatta için için titriyorsun...

İstiyorsun... İstiyorsun ama cevap vermiyorsun... Neden şimdi güneşe kızdın ki? "Güneş, kirpiklerimin arasından taa gözbebeğime aniden girmeseydin, gözüm kamaşmayacaktı ve terlemeyecektim" diye, asırladır, hep aynı şeyi fısıldıyorsun...

Mırıl mırıl mırıldanıyorsun; susuyorsun...

Susuyorsun, yine de; herkes sessizce senin dilinden döküleni beklediği için "Susuş"unu görüyor.

Görmüyor musun?

Görüyor; görüyor ve hatta duyuyor... Bunu, sen de biliyorsun:

"Terlemeyecektim ve bu kadar titremeyecektim. Suç senin güneş... Böylesine apaçık aydınlatırsan etrafı,

ben hayallerimin gün yüzüne çıkmasından ürperirim; "yüreğim dillendikçe dilim lâl kesilir" ve ben işte bu halimle için için titrerim; bilmiyor musun?.."

Ne dedin? Ne dedin sen? Ne dedin, dili sussa da yüreği hiç susmayan sen?

"Yüreğim dillendikçe dilim lâl kesilir..."

"Yüreği dillendikçe dilim lâl kesilir..."

Bütün manzara işte şimdi, kulak kesilir; tekrar eder yürek, hep yeniden...

"Yürek dillendikçe; dil olur lâl..."

... Cevap verdin mi? Ne zaman?.. "Şimdi" mi? Yani "şu ân"...

Ya nerede cevap? Ya nede cevap? İşte cevap... Duymuyor musunuz, yüreğimin gümbürtüsünü; kaldırdım işte ben hayalimin örtüsünü...

Şu ân... Şu ân, cevabımı yaşıyorum ben; yüreğimin korkusuzca bulunduğu her ân'ım gibi... Cevabım, ân'ımı oluşturan her zerrede... İşte, dilim onun için titremede...

"Yüreğim, bu ân'ın ve bu manzaranın tam ortasındaysa; soruyu soran da yanımdaysa; hayalimin tam ortasındayım; tam ortasında..."

Hatta gerçek manzaramın, gerçek renkleri de yanı başımda...

Ben, cevabımı veriyorum; tüm varlığımla;

"Yürek dillendikçe; dilim lâl"

"Hayalimi bu kadar güçlü ve bu kadar gerçek anlatamaz, başka bir hâl"

Yüreğim cevap verir benim hallerime, suallerime ve renklerime; yüreğim cevap verir manzarayı saran ellerime...

Yüreğim cevabımdır; benim "var oluşum"a... Hani, olur ya;

Cevap vermek istersin...

Dilinin ucuna birikir hayaller...

Yüreğin coşuyorsa tek bir soruyla eğer

İşte şimdi, yakaladığın "ân"a değer...

Kalk Yüreğim, cevap ver... " Susma, Konuş Yüreğim!.."

Isınırsın...

Dünya(mız), hayallerin rengiyle canlandı şu sıra...

Yürekle coşmak için kıpır kıpır, şu yemyeşil manzara

Hiç yorulma; hep cevabını ara... Hani, "olur" ya! Hani cevap; "yüreğin kendisidir" ya...

Gerek var mı daha fazla anlatmaya!..

Hani?.. "Olur ya!" (Unutmadan...

"Yürek varsa; dünya gerçekten durur, kanatlanır hayaller!

Tamamdır! Cevabı veren bu ân'a, değer!

İşte, O Ân; Tutulursun!) Yegâh Elif Mirzâde (Ranâ İSLÂM DEĞİRMENCİ)